

Nagrada Vladimir Nazor
za 2012. godinu

„Nagrada Vladimir Nazor“ za 2012. godinu

SVEČANA DODJELA 19. LIPNJA 2013. GODINE

„Nagradu Vladimir Nazor“ dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo.

Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor „Nagrade Vladimir Nazor“ na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

„Nagrada Vladimir Nazor“ svake se godine dodjeljuje umjetnicima koji su svojim radom zadužili hrvatsku kulturnu baštinu obogativši je na području književnosti, glazbe, kazališta, filma, arhitekture i urbanizma te likovne i primijenjene umjetnosti. Nagrada za životno djelo, ali i godišnja Nazorova nagrada, rezultat su kako sustavne, neumorne posvećenosti i usredotočenosti na vlastiti kreativni rad i razvoj tako i nesebičnog implementiranja toga rada u zajednicu kojoj umjetnik pripada. Zbog toga ovogodišnjim laureatima srdačno zahvaljujemo i iskreno čestitamo.

Iznimno smo ponosni na mnogostrukost izričaja i poetika što se nadaju iz stvaralačkih vizija nagrađenih autora. Djela ovogodišnjih dobitnika Nazorove nagrade svrstavaju se u sam vrh hrvatskog umjetničkog i kulturnog stvaralaštva, a vrednovanjem takvih postignuća te njihovim kontinuiranim i pravodobnim predstavljanjem i isticanjem u kontekstu raznovrsnosti europske kulturne baštine pridonosimo prepoznavanju hrvatskog umjetničkog stvaralaštva kao dinamičnoga i zanimljivog segmenta koji se afirmira na načelima otvorenosti, kvalitete i napretka. Naročito je to bitno u ovim trenucima kada svjedočimo pristupanju Republike Hrvatske zajednici europskih zemalja, s kojima dijeli tradiciju dijaloga, prepletanja svjetonazora i vrijednosti, međusobnoga prihvaćanja i poštovanja.

Ovogodišnjim laureatima najznačajnije državne nagrade iz područja kulture i umjetnosti, što se dodjeljuje više od pedeset godina, želim da im ona predstavlja ujedno radost zasluženoga priznanja, ali i poticaj za daljnji suživot s umjetnošću.

ministrica

prof. dr. sc. Andrea Zlatar Viočić

Svečana dodjela nagrada za vrhunska dostignuća u umjetnosti dokaz je da naša država i društvo cijene umjetnost. Cijene je kao važan dio kulture, kao dio koji njezinu cjelinu upućuje u tradicionalne vrijednosti te potvrđuje i čuva nacionalni identitet u nezadrživim procesima privredne i komunikacijske globalizacije. Upravo se zbog tih procesa naša umjetnost susreće i s novim izazovima. Procesi ubrzanoga znanstvenog i tehnološkog napretka neće sami donijeti rješenja tekućih napetosti između raznolikih i često suprotstavljenih ideologija, svjetonazora i osobnih uvjerenja. Živimo u vremenu kada tehnologija, osobito tehnologija komunikacije, ubrzano mijenja svijet u kojem živimo pa je sve teže razlikovati zbilju od fikcije, a time i stvarne vrijednosti od iluzija. Raste tako raskorak između svakodnevnoga govora i govora specijaliziranih pojedinih znanosti, a time opada i mogućnost sporazumijevanja o ključnim pitanjima opstanka kulture i civilizacije. Raste ne samo suprotstavljivanje između različitih životnih uvjerenja, nego raste i nerazumijevanje među generacijama: stariji u novome svijetu često traže uporište samo u prošlosti, a mladi se podjednako često prepuštaju životu snalaženja u sadašnjosti, bez kritičkog odnosa prema bilo čemu što je novo i moderno.

Uvjeran sam, međutim, da budućnost svijeta, a time i naše Hrvatske, ovisi o otvaranju dijaloga između različitih kultura, različitih svjetonazora, različitih uvjerenja i stajališta, otvaranju dijaloga u kojem će se čuvati i potvrđivati samosvojnost, ali koji će biti razumljiv i drugima i drugačijima. Umjetnost u tom smislu možda može pružiti nešto što ne mogu ni znanost, ni religija, ni ideologija: ona je načelno razumljiva svakom jer ništa odrješito ne zahtijeva, ništa ne predlaže obvezujući, ništa ne traži doli bolje razumijevanje svijeta u kojem živimo. Ona baš zato može pripomoći da se premosti raskorak između prošlosti i sadašnjosti, da se otvori pravi razgovor kako između generacija tako i između toliko raznolikih mišljenja, između stajališta i uvjerenja koja, čini se, ni znanost ni tehnologija ne mogu promijeniti. Umjetnost ne može promijeniti svijet, ali možda može pomoći da ideološka i svjetonazorska suprotstavljivanja ne prijeđu u obračune kojima smo bili svjedoci u daljoj i bližoj prošlosti, a kojima je, mislim, jedan od temeljnih uzroka bilo i međusobno nerazumijevanje.

Želim zahvaliti svim članovima komisija, koji su obavili nimalo lak izbor procjenjivanja, kao i čestitati svim nagrađenima, uvjeren da će ih ove nagrade potaknuti da i dalje odgovaraju svim novim izazovima.

akademik Milivoj Solar,
predsjednik Odbora „Nagrade Vladimir Nazor“

Odbor „Nagrade Vladimir Nazor“

PREDSJEDNIK

Milivoj Solar

ČLANOVI

Boris Bućan

Helena Buljan

Miroslav Gašparović

Krešimir Nemec

Frano Parać

Verica Robić-Škarica

Milko Šparemblek

Zoran Zidarić

književnost

KREŠIMIR NEMEC, PREDSEDNIK KOMISIJE

Nada Gašić
Tonko Maroević
Ivica Prtenjača
Helena Sablić Tomić
Nives Tomašević
Borben Vladović

Luko Paljetak

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Luko Paljetak (Dubrovnik, 1943) diplomirao je hrvatski jezik i književnost te engleski jezik i književnost na Filozofskome fakultetu u Zadru 1968. godine. Od 1969. do 1973. radio je kao dramaturg i redatelj u Kazalištu lutaka Zadar, a od 1973. do 1978. kao asistent na Katedri za noviju hrvatsku književnost i Katedri za svjetsku književnost Filozofskoga fakulteta u Zadru. Godine 1978. vratio se u Dubrovnik, gdje i danas živi i djeluje, između ostaloga, kao glavni urednik časopisa *Dubrovnik*.

Doktorat znanosti postigao je na Filozofskome fakultetu u Zagrebu 1992. Godine 1994. postao je član suradnik HAZU-a, a 1997. njezin redoviti član. Za svoj je svestrani rad primio brojne nagrade i priznanja.

I količinom i kakvoćom i konzistentnošću i komunikativnošću književni opus Luka Paljetka gotovo da nema premca u suvremenoj hrvatskoj kulturi. Objavio je tridesetak originalnih zbirki pjesama (uključujući stihove za djecu), tiskao desetak knjiga studija, eseja i prikaza, preveo dvadeset remek-djela svjetske književnosti s nekoliko jezika, priredio čitav niz domaćih klasika i regionalnih autora, sačinio dvije pripovjedne cjeline i dva opsežna (biografsko-povijesno-civilizacijski utemeljena i motivirana) romana te složio čitav tucet dramskih i još toliko radiodramskih ostvarenja.

Paljetak je započeo kao pjesnik i čitavoga je radnog vijeka ostao ponajprije pjesnik. Virtuozan versifeks, bujan i slikovit, nujan i duhovit, sočan i bajkovit, svojim je stihovima prodro u inače nesklone duše te djelovao i na poeziju ravnodušne recipijente. Ne žrtvujući visoke kriterije dosjetljivosti i eruditske spremne, ipak je našao načina da svoju iznimnu osjetljivost podijeli s drugima, da u „oskudnome vremenu“ ponudi riječ, glas, ton žive ljudske solidarnosti i potrebe nadmašivanja ograničenja i rutine svakodnevice. Kritika i književna povijest već mu je odredila vrlo visoko mjesto predvodnika postmodernoga, hiperliterarnog, neomanirističkog senzibiliteta, tvorca neusporedive sinteze regionalnih i univerzalnih pobuda.

Rođeni Dubrovčanin, i desetljećima djelatan u Gradu, Paljetak je na najbolji način baštiniio temeljna svojstva i duboke kreativne slojeve svoje skladne sredine. Nimalo frustriran ili blokiran velikom tradicijom Držića i Gundulića, Menčetića i Bunića, Vodopića i Vojnovića, on na rijetko neposredan i ležeran način – bez predrasuda i straha – suputnički dijalogizira s čitavim lokalnim (ali nacionalno nam više nego relevantnim) dubrovačkim naslijeđem. Rezultat toga nisu samo poetske varijacije i parafraze, interpretativni filološki zahvati i kazališne reinterpretacije, pa čak ni veliki romani posvećeni životima Cvijete Zuzorić i Marina Držića (sa sasvim originalnima, no faktografski fundiranima, uvidima i ocjenama), nego je glavni ishod iznimna stvaralačka sloboda obogaćena dijakronim razinama i intersubjektivnim prodorima.

Tatjana Gromača

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ROMAN *BOŽANSKA DJEČICA*

Tatjana Gromača (Sisak, 1971) po zvanju je profesorica filozofije i povjesničarka književnosti, a po zanimanju novinarka. Zaposlena je u riječkome *Novom listu*. Dosad je objavila sljedeće knjige: *Nešto nije u redu?* (Zagreb, 2000), *Crnac* (Zagreb, 2004) i *Bijele vrane: Priče iz Istre* (Zagreb, 2005). Knjige su joj prevedene na njemački, češki, poljski, slovenski, bugarski i makedonski jezik.

U knjizi *Božanska dječica* autorica disciplinirano i distancirano, a opet posve urođeno, precizno, stilski odmjereno i pažljivo, progovara o sudbini svoje majke, o njezinoj bolesti, o rastrojstvu tranzicijskoga društva koje ne prihvaća one različite bez obzira prepoznaje li se različitost na osobnoj ili javnoj označenosti. Tatjana Gromača na majčinu psihičku bolest i svoje osobno suočavanje s njom gleda s pripovjedačke distance, bez friziranja i upisivanja u tekst zasićene sentimentalnosti, nazivajući se gotovo ironično „majčinom zapisničarkom, sudskom tumačicom i pisaricom“. Njezine su rečenice pune zgusnutoga nemira i tjeskobe. One oblikuju fragmente posve osobnoga svijeta koji se raspada zbog rata, sve izraženijega nacionalizma i društvenih kriza. Kroz njih se propituju mehanizmi kojim vanjski utjecaji destruiraju privatne živote proizvodeći niz intimnih rasapa onih koji im se ne mogu prilagoditi i uklopiti.

Majčina je psihička bolest sa svojim napredovanjima, skokovima i neočekivanim izljevima ispisana izravno, bez uljepšavanja i grubošću koja je namjerna kako se emocije ne bi lako potrošile i kako bi se njihovo skrivanje, neizricanje ili zatomljivanje stalno osjećalo u podtekstu. Pripovjedačin pogled na sebe i svoje bližnje kontekstualizira se pogledom na stihiju jednoga vremena.

Božanska dječica zahtijevaju sporoga i pažljivog čitatelja koji ne želi štivo za jednokratnu upotrebu jer se u njemu kroz prvo lice jednine razotkrivaju nagomilani talozi sjećanja, žudnje, tegobe i tjeskobe, potisnutosti, ljubavi, istine i laži, podrške i poslušnosti, frustracije izazvane rodnim, nacionalnim ili moralnim identitetom.

glazba

FRANO PARAĆ, PREDSEDNIK KOMISIJE

Ugledni skladatelj Ivo Malec, laureat „Nagrade Vladimir Nazor“
za životno djelo u području glazbe, zahvalio se na Nagradi,
koja se stoga ove godine ne uručuje.

Jana Haluza
Zoran Juranić
Sanda Majurec
Ljerka Očić
Đorđe Stanetti
Milko Šparemblek

Monika Leskovar

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA TRI KONCERTA U ZAGREBAČKOJ GLAZBENOJ SEZONI

Monika Leskovar (Kreuztal, 1981), učenica prof. Dobrile Berković-Magdalenić i prof. Valtera Dešpalja, diplomirala je u klasi prof. Davida Geringasa na Visokoj glazbenoj školi *Hanns Eisler* u Berlinu. U istoj je ustanovi djelovala kao njegova asistentica, a potom u Münchenskoj filharmoniji kao solo violončelistica. Od listopada 2012. profesorica je violončela na Glazbenome konzervatoriju Talijanske Švicarske u Luganu. Nositeljica je najviših nagrada na međunarodnim natjecanjima. Gošća je uglednih svjetskih koncertnih dvorana, a nastupa solistički na recitalima i uz velike orkestre te u komornim ansamblima. Muzicira na majstorskome čelu napuljskoga graditelja V. Postiglionea.

Među mnogobrojnim nastupima istaknute hrvatske violončelistice Monike Leskovar u 2012. godini posebno se izdvajaju tri koncertna događaja. Svaki je odlikovala vrhunska razina muziciranja te predznak prvoga.

Glazbenica je prvi put nastupila u Zagrebu u duu s uglednim izraelskim pijanistom Itamarom Golanom, uz kojega je veže desetogodišnja suradnja započeta u okviru festivala *Julian Rachlin i prijatelji* u Dubrovniku. Na koncertu ciklusa *Lisinski subotom*, upriličenom iznimno u ponedjeljak, 23. siječnja, umjetnici su predstavili Schumannove *Fantastične komade*, Beethovenovu *Sonatu u A-duru*, Šostakovičevu *Sonatu u d-molu*, popularnu *Vokalizu* Sergeja Rahmanjinova, ali i djelo hrvatskoga skladatelja Borisa Papandopula *Rapsodiju concertante*. Bila je to potpuna sprega dvaju glazbala i dviju srodnih umjetničkih kreacija. Potom je u koncertnoj sezoni Cantus Ansambla u Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog 14. svibnja ostvarila dramatičnu hrvatsku praizvedbu *Treće komorne glazbe za violončelo i deset solističkih instrumenata* pod dirigentskim vodstvom Ivana Josipa Skendera, otkrivši vlastiti karakter i umijeće uživanja u moderniji skladateljski izričaj. Naposljetku, 27. rujna, u sezoni Zagrebačke filharmonije, prvi je put u Hrvatskoj izvela Šostakovičev *Prvi koncert za violončelo i orkestar*, u kojemu je otkrila svoju iskrenu i jednostavnu narav, urođenu muzikalnost, bez vanjskih izražajnih efekata, uz dubinsko razumijevanje partiture i angažirano reagiranje na poticaje glazbenika u orkestru i dirigenta Dmitrija Kitajenka. Njezin je instrument osobitu toplinu postigao u Bachovoj *Sarabandi*, kako je pokazala u dodatku.

Godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ dodjeljuje se jednoglasno Moniki Leskovar za osobitost tumačenja triju različitih koncertnih repertoara, u kojima su njezine interpretacije izvedbeno i stilski zahtjevnih opusa snažno odjeknule u okviru prošlogodišnje glazbene sezone.

likovne i primijenjene umjetnosti

MIROSLAV GAŠPAROVIĆ, PREDSJEDNIK KOMISIJE

Petar Barišić
Boris Bućan
Vitold Košir
Leonida Kovač
Zvonko Maković
Leila Topić

Marija Ujević Galetović

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Marija Ujević Galetović (Zagreb, 1933) diplomirala je 1958. kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Po završetku studija usavršavala se na Central School of Arts u Londonu. Kao slobodna umjetnica djeluje do 1987. godine, kada postaje docentica, a 1995. i redovita profesorica na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti. Godine 1990. izabrana je za suradnicu, a 1998. za redovitu članicu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Od početka umjetničkoga djelovanja plastička misao Marije Ujević Galetović odlikuje se posve osobujnim stremljenjima. Dubinsko poznavanje povijesti kiparskoga medija i njegovih društvenih reperkusija kao i jezika modernizma, popraćeno neumornim istraživanjem mogućnosti tradicionalnih i suvremenih kiparskih materijala i temeljnih egzistencijalnih premisa poput tijela, prostora i pokreta te nadalje kategorija slike, vremena i povijesnoga pamćenja, rezultiralo je invencijom specifičnog umjetničkog jezika zbog kojega je njezin opus, bez imalo dvojbe, moguće okarakterizirati jednim od vrhunaca hrvatske moderne, odnosno suvremene, umjetnosti.

Kiparičina sposobnost inovativne artikulacije i impostacije skulpture u javnome prostoru zarana je prepoznata. Njezinom natječajnom radu za spomenik telekomunikacijama u Ženevi dodijeljena je 1965. godine prva nagrada. Oblikovanje javnoga prostora, odnosno djelatnost skulpture u artikulaciji i semantizaciji toga prostora, ostat će trajna preokupacija Marije Ujević Galetović. Tijekom proteklih pola stoljeća izvela je niz radova koji se ubrajaju među antologijska djela suvremene europske spomeničke plastike. Navedimo samo zagrebačke spomenike Augustu Šenoi, Miroslavu Krleži, Jurju Križaniću, spomenike Frani Petriću u Cresu, Jovanu Steriji Popoviću u Novome Sadu te Jakovu Gotovcu u Osoru. Dodajmo k tomu projekt i izvedbu grobnice Brune Bušića na zagrebačkome Mirogoju, kapele koja poništava granicu između arhitekture i skulpture.

Kiparska praksa Marije Ujević Galetović obilježena je posvećenošću istraživanju esencijalnog odnosa tijela i vremena, što se manifestira u njezinim jedinstvenim reprezentacijama tijela u pokretu, figuracijama koje propituju i samu granicu između ljudskog i ne-ljudskog. Kao egzemplare spominjemo skulpturu *Trkač* izvedenu za Savski nasip u Zagrebu te seriju brončanih skulptura pod nazivom *Mačka*.

Mnogi umjetničini radovi sadrže i djelatan sociokritički naboj, poput monumentalnih skulpturalnih kompozicija *Meta I* i *Meta II*, koje tematiziraju političko nasilje i krhkost ljudskoga života, a inspirirane su terorom u vrijeme Islamske revolucije u Iranu. Nadalje, suptilna imerzija prikazanoga lika u društveni kontekst koji mu generira habitus očituje se i u antologijskome porculanskom portretu Franza Kafke.

Početkom trećega tisućljeća Marija Ujević Galetović kreće u novu stvaralačku avanturu u kojoj nastaju serije slika velikoga formata koje tehnološki i ikonografski nemaju pandana u hrvatskome slikarstvu. Štoviše, snaga artikulacije posve drugačije ideje prostora, u kojemu se ono materijalno i vidljivo pre-tapa u prezentnost najdubljih slojeva imaginarnoga koji postoje ispod razine percepcije i mogućnosti imenovanja, čini ih nezaobilaznim mjestom suvremenoga svjetskog slikarstva.

Ivan Marušić Klif

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA *SITE-SPECIFIC*
INSTALACIJU *LAMBDA* U POGONU JEDINSTVA U ZAGREBU
I MUZEJSKO-GALERIJSKOME PROSTORU SVETA SRCA U PULI

Ivan Marušić Klif (Zagreb, 1969) multimedijски je umjetnik koji je stekao diplomu za oblikovanje zvuka pri SAE Institutu u Amsterdamu. Njegova umjetnička praksa obuhvaća izradu kinetičkih, svjetlosnih, interaktivnih i videoinstalacija te performans. Redovito radi s videom, glazbom i zvukom u sklopu kazališnih, filmskih, televizijskih i glazbenih projekata. Izlagao je u Europi, Japanu i SAD-u (*Mapping Festival* u Ženevi, *Ars Electronica* u Linzu, Kibla u Mariboru, Kapelica u Ljubljani, Kunsthalle WUK u Beču, MSU Zagreb) i drugdje. Dobitnik je Nagrade 26. salona mladih 2001. te Nagrade publike na izložbi T-HTnagrada@msu.hr 2007. i 2013.

Središnja točka interesa multimedijskog umjetnika Ivana Marušića Klifa nije umjetničko djelo kao dovršena estetička činjenica, već proces, odnosno izmjena, perceptivnoga polja te, u konačnici, iskušavanje dosega vlastite sklonosti eksperimentu. Dosadašnje stvaralaštvo osiguralo mu je status jednog od najzanimljivijih autora domaće novomedijske umjetničke scene čiji je opus istodobno prepoznat i u kontekstu međunarodnih tendencija unutar medijske umjetnosti. Projekt *Između frekvencija* – *wobulatorska serija* sastojao se od triju izložaba: u splitskome Multimedijalnom kulturnom centru, Arheološkom muzeju Istre te u zagrebačkome Pogonu Jedinstva.

Ivan Marušić Klif na inovativan je način pristupio jedinici za manipulaciju rastera, takozvanom *wobulatoru*, alatu koji su tijekom 60-ih i 70-ih godina prošloga stoljeća razvijali i u svom umjetničkom radu obilno koristili pioniri videoumjetnosti poput Nama Junea Paika ili Steine i Woodyja Vasulke. Riječ je o prepariranome televizoru čijom je slikom moguće manipulirati s pomoću magnetskih valova.

Projekt *Između frekvencija*, čiji je dio i audiovizualni ambijent *Lambda* predstavljen u Pogonu Jedinstva, rezultat je dvogodišnjeg istraživačkog procesa započetoga razradom izvornoga dizajna *wobulatora*, kojemu su dodane nove funkcije. Novonastali, računalno kontroliran, sustav čine tri *wobulatora*, pokretne kamere i videoprojektori. Sustav zadržava izvornu analognost koja rezultira teksturom i greškama karakterističnima za klasičnu videosliku. Za razliku od radova pionira videoumjetnosti, Marušićev je sustav stavljen pod preciznu kontrolu računala, što predstavlja inovaciju u radu s *wobulatorskom* tehnologijom. Na koncu posrijedi je *site-specific* projekt koji se videoslikom, odnosno brojem kamera i projektora, prilagođava izložbenim prostorima stvarajući iznova vizualno začudan učinak jedinstvene atmosfere.

filmska umjetnost

VERICA ROBIĆ-ŠKARICA, PREDSJEDNICA KOMISIJE

Nikica Gilić
Ksenija Marinković
Diana Nenadić
Urša Raukar
Ognjen Sviličić
Danilo Šerbedžija

Ivica Rajković

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Filmski snimatelj Ivica Rajković (Udbina, 1935) nakon završene Savezne grafičke industrijske škole karijeru je započeo kao fotograf u Jadran filmu, potom je asistirao iskusnijim direktorima fotografije (osobito Tomislavu Pinteru), a od 1965. samostalno je snimao kratke i cjelovečernje filmove surađujući s redateljima više generacija, od Bogdanovića, Boureka, Golika, Hadžića, Mimice, Relje i Vukotića do Babića, Galića, Ivande, Krelje, Mikuljana, Papića, Tadeja, Zafranovića, Žižića i drugih, kao i s klasikom američkoga filma Orsonom Wellesom. Snimio je ukupno 21 cjelovečernji igrani film, 78 kratkih igranih i dokumentarnih filmova, tri televizijske serije i više od tri stotine reklama. Tijekom 1980-ih surađivao je kao snimatelj druge ekipe u nizu koprodukcija, da bi se sredinom 1990-ih posve povukao iz kinematografije. Dobitnik je Zlatne i Srebrne arene, Zlatnog Oktavijana za životno djelo te niza drugih nagrada.

Ivica Rajković nije samo jedan od najplodnijih i prerano umirovljenih hrvatskih snimatelja nego i jedan od onih koji svojim funkcionalnim pristupom fotografiji i estetizaciji svakoga filma kao individualnoga djela obilježavaju neusporedive kreativne vrhunce hrvatske kinematografije od sredine 1960-ih do kraja 1970-ih godina.

U dokumentarnome rodu pokazuje iznimnu snimateljsku prilagodljivost temi, zatečenoj stvarnosti i ciljanom prikazivačkom modusu redatelja s kojima radi, bilo da je riječ o promatračkim socijalno-angažiranim filmovima Kreše Golika (*Od 3 do 22*), Krste Papića (*Nek se čuje i naš glas*, *Specijalni vlakovi*, *Mala seoska priredba*) i Petra Krelje (*Budnica*, *Coprnice*, *Povratak*, *Njegovateljica*, *Prihvatna stanica* i drugi) ili o ritmiziranim antropološkim dokumentarcima Nikole Babića (*Mur-bur*, *Šije*, *Okolo nje*, *okolo nje*). U prvim je njegova kamera opservacijski diskretna, katkada intimistična i umjereno empatična, a ponekad hotimično ironična u mizanscenskim zahvatima, dok je u drugima ona začudno dinamična i u službi redateljeve ritmičke artikulacije svijeta uhvaćena u igri ili društvenome ritualu, precizna u kompoziciji i pokretu, redovito vizualno ekspresivna.

Podjednaku prilagodbu i usredotočenost na temu, kao i pomnost u stvaranju ugođajnih kompozicija, Rajković pokazuje na fikcionalnome terenu, snimajući igrane filmove raznih stilova i žanrovskih profila, od modernističkih egzistencijalističkih drama kao što su Hadžićevi *Protest* i *Divlji anđeli*, Ivandina *Gravitacija*, Peterlićev *Slučajni život*, Kreljina *Godišnja doba* ili Golikov *Živjeti od ljubavi*, preko fantastičnih horora, protofantastičnih ili tek socijalnorealističnih trilera generacije takozvanih „hičkokovaca“, do Reljina klasika za djecu *Vlak u snijegu* te Golikovih kulturnih obiteljskih melodrama *Imam dvije mame i dva tate* i *Tko pjeva zlo ne misli*.

U bogatoj filmografiji, kojoj su Golikovi filmovi tek stvaralačka kruna, Rajkovićev je objektiv, podjednako poštujući stvarnost i fikciju, s lakoćom svladavao različite registre pridonoseći narativnoj i estetskoj konzistentnosti svakoga pojedinog filmskog djela pa mu danas s pravom pripada mjesto među najvećim majstorima svjetla i drugim velikanima hrvatske kinematografije.

René Bitorajac

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA GLAVNU ULOGU U FILMU *LJUDOŽDER VEGETARIJANAC*

René Bitorajac (Zagreb, 1972) kazališni je, televizijski i filmski glumac. Kao osnovnoškolac i srednjoškolac dvanaest je godina bio član Drame studija ZKM-a, paralelno pohađajući osnovnu glazbenu školu. U dobi od dvanaest godina dobio je prvu filmsku ulogu u *Gostima iz galaksije* oskarovca Dušana Vukotića. Na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti diplomirao je 1995., a iste je godine dobio angažman u Satiričkome kazalištu Kerempuh. Dosad je igrao u tridesetak predstava i filmova, snimio nekoliko televizijskih serija te vodio razne televizijske emisije. Dobitnik je dviju Zlatnih arena te više nagrada na stranim filmskim festivalima.

Lik doktora Babića u filmu Branka Schmidta i Ive Balenovića *Ljudožder vegetarijanac*, u vrhunskoj interpretaciji Renéa Bitorajca, izvanredna je metafora devijantnosti hrvatskoga društva, slika uspješnih, visoko pozicioniranih ljudi ogrezlih u duboku korupciju. Kao da su se u doktoru Babiću sažela doista sva zla koja razdiru našu današnjicu – on ide iznad zakona, propisa i dobrih običaja, nemilosrdno gazeći sve pred sobom. U rijetkim trenutcima kada bi možda poželio izaći iz toga zatvorenog kruga žudnja za novcem, lagodnim životom i vlašću, kao i ovisnost o kriminalnome miljeu, zadržavaju ga u bezobzirnome „hodu preko leševa“. Upravo se zato čini gotovo nemogućim vjerodostojno odigrati takvu esenciju zla, no René Bitorajac uspio ju je utjeloviti majstorski uvjerljivo.

Napravio je izvanrednu fizičku transformaciju kao neophodnu podlogu i ishodište građenja unutarnjih slojeva lica. Njegova njegovana, urbana pojavnost u potpunosti je opreči s razornom beskrupuloznošću i amoralnošću doktora Babića. Upravo na tom kontrastu Bitorajac svoj lik razvija glumački hrabro, riskantno i briljantno.

René Bitorajac oblikuje doktora Babića „skalpelskom“ preciznošću, inteligentno, racionalno, analitički i intuitivno. Savršeno kontrolira vlastita stanja i majstorski se poigrava žestokim emocijama. Suvereno vlada kadrom i scenom, samouvjereno igrajući za kameru i s kamerom, jednostavno rečeno – „živi“ u kadru. Tijekom cijeloga filma zadržava zavidnu razinu usredotočenosti, ne propuštajući ni najmanji detalj, pa ni naizgled usputno i nevažno. Potpuno predan igri s partnerima i za partnere, nesebično daje svu svoju energiju, obogaćujući istovremeno sam utjelovljeni lik.

Gluma Renéa Bitorajca, gotovo na rubu dokumentarizma, u potpunosti je podređena tumačenomu karakteru i cijelomu filmu, pri čemu glumac uspješno izbjegava zamke samodopadnosti, čime se svrstava u kategoriju najvećih filmskih glumaca suvremene hrvatske kinematografije.

Umjetnička interpretacija doktora Babića prelazi okvire glavne uloge i svrstava Renéa Bitorajca u red koautora filma *Ljudožder vegetarijanac*.

kazališna umjetnost

HELENA BULJAN, PREDSJEDNICA KOMISIJE

Hrvoje Ivanković
Pero Kvrđić
Matko Raguž
Marija Sekelez
Boris Senker
Doris Šarić Kukuljica

Nenad Šegvić

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Nenad Šegvić (Split, 1936) u rodnome je gradu završio osnovnu školu i gimnaziju. Glumu je diplomirao 1959. na Akademiji za pozorište, film, radio i televiziju u Beogradu. Po završetku studija bio je angažiran u kazalištima u Banjaluci, Mostaru i Splitu, gdje je 1960. ostvario prvu veliku ulogu kao don Jere u Marinkovićevoj *Gloriji*, a kratko vrijeme bio je i član Zagrebačkoga kazališta mladih. Godine 1964. prešao je u HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, gdje je, dobivši u međuvremenu status dramskoga prvaka, ostao do umirovljenja 1999. Nastupajući u stilski i žanrovski najraznovrsnijim predstavama, u riječkome je kazalištu odigrao više od 150 uloga, od kojih su mnoge imale antologijske značajke, a važan trag ostavio je i kao ravnatelj Hrvatske drame od 1976. do 1986.

Svoj drugi glumački život Šegvić je započeo 1993., kada je osnovao HKD teatar, propulzivno neovisno kazalište usmjereno prema suvremenom repertoaru i reinterpretacijama klasičnih djela. Kazališnu sliku Rijeke i Hrvatske obogatio je i pokretanjem Međunarodnoga (isprva Hrvatskoga) festivala malih scena 1994., na čijem je čelu ostao do danas, uzdigavši ga među ponajbolje kazališne festivale u ovome dijelu Europe.

Tijekom triju i pol desetljeća neprekidnoga djelovanja u riječkome HNK-u Ivana pl. Zajca Nenad Šegvić nastupio je u više od 150 uloga najširega stilskog i žanrovskog dijapazona, predajući se jednakom strašću i umjetničkom snagom raznovrsnim redateljskim konceptima te gradeći uloge na sebi svojstven način, kombinacijom studioznoga i intuitivnog, ludističkoga i psihološki determiniranoga, racionalnoga i nagoniskog. Na njegovim kreacijama izrasle su mnoge hvaljene, pa i antologijske, predstave riječkoga kazališta između 1964. i 1999., no to ga nije priječilo da osim u velikim, nosivim ulogama (poput Siniše u Zagorkinoj *Gričkoj vještici*, Waltera, Pube i Olivera Urbana u Krležinoj *Galiciji*, *Gospodi Glembajevima* i *Ledi*, Klaudija u *Hamletu* i Kralja Johna u istoimenoj Shakespeareovoj tragediji ili Alfreda Illa u Dürrenmattovu *Posjetu stare dame*) nastupa i u manjim, pa čak i epizodnim, kreacijama, uvijek iskazujući punu svijest o kolektivnoj prirodi kazališnoga čina.

Svoju potpunu predanost kazalištu Šegvić je iskazao i tijekom desetogodišnjega razdoblja u kojem je uspješno rukovodio Hrvatskom dramom riječkoga HNK-a, a pravi organizacijski i umjetnički poduhvat postigao je osnutkom HKD teatra, neovisnoga i suvremenom kazališnom konceptu usmjerenoga kazališta, čije je značenje u riječkome kontekstu teatrolog Darko Gašparović usporedio s onim koje je za zagrebačko glumište imao prevratnički čin osnutka Zagrebačkoga dramskog kazališta. Uz marljiv organizacijski rad Šegvić je u HKD teatru više puta zablistao i kao glumac, i to prije svega u nizu uloga iz suvremenoga repertoara, od Albeejeva Georgea, Ionescova Gospodina Smitha i Beckettova Estragona do Marinkovićeve don Zane, Brešanova Pulje te Billyja u *Pet vrsta tišine* Shelagh Stephenson.

Poseban doprinos hrvatskomu glumištu Šegvić je ostvario osnutkom Hrvatskoga festivala malih scena, koji je od 2000. dobio međunarodni predznak, postavši u kratkome periodu ne samo jednim od najvažnijih i najprogresivnijih kazališnih festivala u srednjoj i jugoistočnoj Europi nego i mjestom ponovnoga zbližavanja kazališta tih područja.

Zlatko Sviben

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA REŽIJU PREDSTAVE *UNTERSTADT*

Zlatko Sviben (Zagreb, 1954) diplomirao je komparativnu književnost i filozofiju u rodnome gradu. Studij kazališne režije i radiofonije završio je 1981. na Fakultetu dramskih umjetnosti u Beogradu. Režirao je dramske, dječje i lutkarske predstave u gotovo svim hrvatskim kazališnim središtima te u Bosni i Hercegovini, Makedoniji i Srbiji, a posebno se vezao uz dva grada – Rijeku, u kojoj je niz godina bio umjetnički voditelj i ravnatelj Hrvatske drame te kućni redatelj, i Osijek, gdje je, između ostaloga, bio i jedan od utemeljitelja studija glume i lutkarstva na Umjetničkoj akademiji.

Za svoja je ostvarenja dobio niz nagrada. Među njima su i tri nagrade Hrvatskoga glumišta: za režiju drama *Večeras se improvizira* Pirandella i *Cyrano de Bergerac* Rostanda te *Unterstadt*, prema romanu Ivane Šojat-Kučić, u dramatizaciji Nives Madunić-Barišić.

U režiji Zlatka Svibena *Unterstadt* je istodobno saga što prati život pripadnika četiriju naraštaja obitelji osječkih Nijemaca, posebno ističući odnose po ženskoj crti, i kronika jednoga grada, Osijeka/Esseka, odnosno jedne od njegovih jezgri, Donjega grada/Unterstadta, u stoljeću ratova, prekrajanja granica, nastajanja i nestajanja država i režima, raseljavanja, protjerivanja i istrebljenja etničkih skupina, a zaživjela je u dva tradicijom obilježena gradska prostora: na otvorenoj pozornici u staroj Tvrđi i na kazališnoj pozornici.

Kao i višestruko nagrađen roman, objavljen 2009. godine, i predstava iz kolektivnoga zaborava izvlači sudbinu podunavskih Švaba te njih, njihove uspone i padove u vremenu blagostanja i vremenu stradanja, i njihov govor – esekerski/esekeriš – makar i simbolički vraća gradu kojem su nekoć pripadali i iz kojega su ih prognale sile izvan njihovih moći. Grad je pak tu predstavu prihvatio kao malo koju prije nje. Prigrlio ju je kao priču, istinitu, tešku, traumatičnu, ali i pročišćavajuću priču o sebi i za sebe, prepoznao se u njoj, poistovjetio se s njom. Ne bi tomu bilo tako da se u scensko oživljavanje povijesnoga i romanesknog Unterstadta i njegovih stanovnika Zlatko Sviben nije upustio na sebi svojstven način, dokraja predano, istraživački, u želji da s izvođačima i publikom podijeli što bogatije iskustvo. Premda je radi toga dramatizaciju dopunio dokumentarnom građom, u prvome planu predstave *Unterstadt* nisu ni povijest, ni politika, ni ideologija, nego ljudi i njihove sudbine. U prvome je planu osječki ansambl predvođen Sandrom Lončarić-Tankosić i Brankom Cvitković pa je nagrada Zlatku Svibenu ujedno nagrada svim sudionicima osječkoga *Unterstadta*.

arhitektura i urbanizam

ZORAN ZIDARIĆ, PREDSDJEDNIK KOMISIJE

Ivana Ergić
Jasna Galjer
Krunoslav Ivanišin
Dražen Pejković
Mario Perossa
Ante Uglešić

Hildegard Auf-Franić

„NAGRADA VLADIMIR NAZOR“ ZA ŽIVOTNO DJELO

Hildegard Auf-Franić (Zagreb, 1941) diplomirala je 1965. na Arhitektonskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Dvije je godine pohađala Majstorsku radionicu prof. Drage Galića, na kojoj je 1967. također diplomirala. Magistrirala je 1979. godine, a doktorirala 1989. na zagrebačkom Arhitektonskom fakultetu. Autorica je brojnih projekata, urbanističko-arhitektonskih studija i natječajnih radova, od kojih je desetak nagrađeno. Njezino stručno djelovanje prikazano je u mnogim publikacijama i na izložbama. Dobitnica je velikoga broja strukovnih nagrada kao što je Velika nagrada 14. zagrebačkog salona 1979., godišnja nagrada „Viktor Kovačić“ Udruženja hrvatskih arhitekata 1996., godišnja „Nagrada Vladimir Nazor“ za arhitekturu 1996. te Nagrada grada Zagreba 2006. godine.

Stvaralaštvo prof. dr. sc. Hildegard Auf-Franić obilježava djelovanje na nekoliko razina i u razgranatim, plodonosno dopunjujućim tijekovima, tako da je nedvojbeno moguće govoriti o kompleksnom i ujedno cjelovitom ukupnom opusu tijekom gotovo pola stoljeća hrvatske arhitekture.

U tom se dugom razdoblju ona istovremeno ostvaruje kao projektantica, umjetnica, znanstvenica i nadasve pedagoginja iskazujući naglašen smisao za kreativnu suradnju, što se naročito odrazilo u različitim oblicima tinskoga rada. U njezinu djelu nalazimo brojne primjere kreativnih referentnih dijaloga s tradicijom zagrebačke škole arhitekture, jezikom uniformnosti internacionalnoga stila, ali i avangardnih prodora i iskoraka kojima uspostavlja novu kvalitetu te doseže sam vrh hrvatske arhitekture dvadesetoga stoljeća.

Kao sveučilišna profesorica Hildegard Auf-Franić dugo djeluje pri Kabinetu za zgrade za odgoj i obrazovanje na Katedri za arhitektonsko projektiranje ostvarivši svojim bogatim i raznovrsnim djelovanjem izniman specifičan doprinos dvojakoga, pedagoškog i znanstvenog, značaja, odnosno profiliravši se kao specijalist na svome primarnom području – arhitekturi namijenjenoj edukaciji – čime stječe ugled nacionalnih dimenzija.

Njezin teorijski i publicistički opus svjedoči ne samo o trajnom interesu za sve teme što ih je život aktualizirao već i o odgovornosti prema profesiji i njezinoj misiji. U mnogobrojnim publikacijama namijenjenima obrazovanju interpretirala je spoznaje stečene istraživačkim radom i posvjedočila da se produktivna nastava temelji jedino na znanstvenim uvidima i inovaciji.

Kontinuirana tendencija prof. dr. sc. Hildegard Auf-Franić sveobuhvatnom pristupu bavljenja arhitekturom rezultirala je nizom kvalitetnih prostornih ostvarenja, publikacija i mnogim naraštajima školovanih arhitekata. U nacionalnom arhitektonskom i kulturnom okruženju uživa poštovanje zbog svog ukupnog rada, mjerodavnosti i korektnosti kao i izuzetne simpatije zbog druželjubivosti, solidarnosti i ljubaznosti u ophođenju. Zahvaljujući snažno obilježenoj kreatorskoj osobnosti bila je uključena u velik broj inicijativa i programa za unapređenje prostorne i arhitektonske razine života, od kojih su mnogi donijeli trajne rezultate.

Neno Kezić i Emil Šverko

GODIŠNJA „NAGRADA VLADIMIR NAZOR“
ZA STUDENTSKI DOM I CENTAR SVEUČILIŠNOGA KAMPUSA U SPLITU

Neno Kezić (Split, 1965) diplomirao je na Arhitektonskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1988. te se iste godine zaposlio u projektnome birou Michael Hopkins & Partners u Londonu. Po povratku iz Londona 1990. osniva vlastitu tvrtku, a od 2004. zaposlen je i na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu, danas u zvanju redovitoga profesora.

Emil Šverko (Opatija, 1950) diplomirao je na Arhitektonskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1973., magistrirao na Arhitektonskome fakultetu Sveučilišta u Washingtonu 1978., a 1990. osnovao je vlastitu tvrtku. Od 2004. zaposlen je i na Fakultetu građevinarstva, arhitekture i geodezije u Splitu, danas u zvanju redovitoga profesora.

Kezić i Šverko surađuju od 2002. godine. Sudjelujući zajedno na natječajima i žiriranim izložbama, stječu više od dvadeset nagrada i priznanja, od čega nekoliko međunarodnih.

Snažnom autorskom gestom autori oblikuju javni prostor koji formira frekventnu komunikacijsku plohu između različitih nivoa splitskoga Kampusu, pozicionirajući Studentski centar kao fokus njegova društvenog života u cjelini.

Odstupivši od uobičajenih rješenja za zgrade ove namjene, Kezić i Šverko realizirali su uzbudljiv i atraktivan kompleks s potencijalom zauzimanja amblemskoga mjesta cijeloga Kampusu. Akcentuirana visokim dijelom objekta, ova dinamična kompozicija gradi intrigantan dijalog otvorenih i zatvorenih prostora, čime pridonosi konfiguraciji cijele zone sukladno različitim scenarijima korištenja i poticajnom aktivitetu tipičnima za takve prostore.

Posebnost ovoga zdanja predstavljena je tipološkim pomakom u strukturiranju procesa korištenja koji se naslanja na antičku stou i na deklarirani stav temeljen na sjedinjenju duha i tijela. Interpretacijom tog opredjeljenja omogućeno je da se zgrada „miluje“ s dvama trgovima, s „Exchange plazom“ i „Action plazom“. Prvi je kosi debatni trg za razmjenu ideja i osjećaja, dok je onaj drugi prikladno opremljen za fizičku aktivnost na otvorenome – sve u duhu tradicije antičke pedagogije. Smještajne dionice zgrade podignute su na stupove kako bi se osigurala neprekinuta sloboda kretanja pješaka i povezanost s ostalim sadržajima u Kampusu.

Namjeru autora da se ne bave definiranjem socijalne arhitekture, već da se priklone oblikovanju pretpostavki za afirmaciju socijalnoga prostora, moguće je prepoznati i slijediti krećući se „logičnom promenadom“ koja ujedinjuje cijeli funkcionalni sklop.

Uvjerljiva arhitektonska struktura te bogata pojava ekspresivnost, kao i zanimljiv izbor rješenja ploština pročelja, dodatak su doživljajnoj kvaliteti korištenja mogućnosti i sadržaja koje ovo zdanje udomljuje.

dobitnici
„Nagrade Vladimir Nazor“
1959. – 2011.

ARHITEKTURA I URBANIZAM

NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO

1965. Mladen Kauzlarić
 1966. Juraj Denzler
 1967. Stjepan Planić
 1968. Alfred Albini
 1969. Josip Seissel
 1970. Stjepan Gomboš
 Lavoslav Horvat
 1971. Antun Ulič
 1972. Drago Galić
 1973. Marijan Haberle
 1974. Vlado Antolić
 1975. Lovro Perković
 1976. Slavko Lowy
 1977. Zvonimir Vrkljan
 1978. Božidar Rašica
 1979. Franjo Bahovec
 1980. Stanko Fabris
 1981. Božidar Tušek
 1982. Andre Mohorović
 1983. Zdenko Kolacio
 1984. Ivan Vitić
 1985. Neven Šegvić
 1986. Dragan Boltar
 1987. Aleksandar Dragomanović
 1988. Miroslav Begović
 1989. Zdravko Bregovac
 1990. Zdenko Sila
 1991. Boris Magaš
 1992. Vjenceslav Richter
 1993. Grozdan Knežević
 1994. Ivo Radić
 1995. Zoya Dumenagić
 1996. Bruno Milić
 1997. Sena Sekulić-Gvozdanović
 1998. Ivo Geršić
 1999. Jerko Marasović
 Tomislav Marasović
 2000. Silvana Seissel
 2001. Julije De Luca
 2002. Ante Marinović-Uzelac
 2003. Andrija Mutnjaković
 2004. Slavko Jelinek
 2005. Mirko Maretić
 2006. Ante Rožić
 2007. Ante Vulin
 2008. Nikola Filipović
 2009. Boris Krstulović
 2010. Dinko Kovačić
 2011. Radovan Mišćević

GODIŠNJA NAGRAĐA

1965. Neven Šegvić
 1966. Josip Uhlík i Bernardo Bernardi
 1970. Ante Rožić
 1971. Boris Krstulović
 1972. Grozdan Knežević
 1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić
 1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić
 1975. Ante Vulin
 1976. Zdenko Kolacio
 Igor Emili
 1977. Ante Marinović-Uzelac
 Jerko Rošin
 1978. Dražen Janković, Zrinka
 Supek-Andrijević i Josip Hitil
 1979. Boris Magaš
 1980. Milan Mitevski
 1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel
 1983. Branko Kincl
 1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić
 1985. Marijan Hržić,
 Zvonimir Krznarić i
 Davor Mance
 1986. Ivan Juras i Emil Špirić
 1987. Dražen Juračić
 1988. Ines Filipović
 1989. Velimir Neidhardt
 1990. Andrija Mutnjaković
 1991. Nikola Bašić
 1992. Nenad Fabijanić
 1994. Nikola Bašić
 1995. Velimir Neidhardt,
 Marijan Hržić,
 Zvonimir Krznarić i
 Davor Mance
 1996. Hildegard Auf-Franić i
 Tonči Žarnić
 1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola
 1998. Branko Siladin
 1999. Studio 3LHD
 (Saša Begović, Marko Dabrović,
 Tanja Grozdanić i Silvije Novak)
 2000. Miroslav Genc
 2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina
 2002. Lenko Pleština
 2003. Iva Letilović i Morana Vlahović
 2004. Studio Capsula
 (Ivana Ergić, Vanja Ilić,
 Vesna Milutin)
 2005. Saša Randić i Idis Turato
 2006. Goran Rako
 2007. Lea Pelivan i Toma Plejić/Studio UP
 2008. Marijan Hržić
 2009. Studio 3LHD
 2010. Nikola Bašić
 2011. Nenad Fabijanić

FILMSKA UMJETNOST

NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Oktavijan Miletić
 1970. Branko Marijanović
 1973. Fedor Hanžeković
 1974. Branko Blažina
 1975. Antun Nalis
 1976. Rudolf Sremec
 1977. Branko Majer
 1978. Obrad Glušćević
 1979. Branko Belan
 1980. Branko Bauer
 1981. Aleksandar Marks
 1982. Mate Relja
 1983. Krešo Golik
 1984. Fadil Hadžić
 1985. Nikola Tanhofer
 1986. Vatroslav Mimica
 1987. Ante Babaja
 1988. Tomislav Pinter
 1989. Frano Vodopivec
 1990. Antun Vrdoljak
 1991. Fabijan Šovagović
 1992. Zvonimir Berković
 1993. Radojka Tanhofer
 1994. Pavao Štalter
 1995. Željko Senečić
 1996. Mia Oremović
 1997. Tea Brunšmid
 1998. Boris Dvornik
 1999. Ante Peterlić
 2000. Duško Jeričević
 2001. Ernest Gregl
 2002. Borivoj Dovniković
 2003. Ilija Ivezić
 2004. Vladimir Tadej
 2005. Zoran Tadić
 2006. Krsto Papić
 2007. Arsen Dedić
 2008. Bogdan Žižić
 2009. Veljko Bulajić
 2010. Božidarka Frait
 2011. Hrvoje Turković

GODIŠNJA NAGRAĐA

1961. Dušan Vukotić
 1963. Branko Bauer
 1966. Tomislav Pinter
 1968. Antun Vrdoljak
 1969. Krsto Papić
 1970. Nikola Babić
 Fabijan Šovagović
 1971. Zlatko Bourek
 1972. Nedeljko Dragić
 1975. Zlatko Grgić
 1976. Mate Relja
 1977. Bogdan Žižić
 1978. Zdenko Gašparović
 Lordan Zafranović
 1979. Fadil Hadžić
 1981. Rajko Grlić
 1982. Tomislav Pinter
 1983. Krešimir Zimonić
 1984. Pavao Štalter
 1985. Zvonimir Berković
 1986. Veljko Bulajić
 1987. Dejan Šorak
 1988. Krsto Papić
 1989. Ivan Ladislav Galeta
 1990. Bruno Gamulin
 1991. Zrinko Ogresta
 1992. Petar Krelja
 Branko Cahun
 1993. Neven Hittrec
 1994. Lukas Nola
 1995. Vjekoslav Vrdoljak
 1996. Enes Midžić
 1997. Milan Blažeković
 1998. Ivo Gregurević
 1999. Vinko Brešan
 2000. Lukas Nola
 2001. Biljana Čakić-Veselić
 2002. Ivan Faktor
 2003. Zrinko Ogresta
 2004. Goran Višnjić
 2005. Tomislav Radić
 2006. Simon Bogojević Narath
 2007. Ognjen Sviličić
 2008. Arsen Anton Ostojić
 2009. Branko Schmidt
 2010. Danilo Šerbedžija
 2011. Silvestar Kolbas

GLAZBA

NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO

1960. Svetislav Stančić
1963. Josip Križaj
1964. Jakov Gotovac
1965. Antonija Geiger-Eichhorn
Ančica Mitrović
1968. Boris Papandopulo
1969. Vilma Nožinić
1970. Ivo Tijardović
1971. Nada Tončić
1972. Marijana Radev
1973. Stjepan Šulek
1974. Ivan Brkanović
1975. Bruno Bjelinski
1976. Milo Cipra
1977. Ivo Maček
1978. Branimir Sakač
1979. Slavko Zlatić
1980. Dora Gušić
1981. Rudolf Matz
1982. Natko Devčić
1983. Milko Kelemen
1984. Jeronim Noni Žunec
1985. Emil Cossetto
1986. Milan Horvat
1987. Rudolf Klepač
1988. Miljenko Prohaska
1989. Dragutin Bernardić
1990. Tomislav Neralić
1991. Adalbert Marković
1992. Nada Puttar-Gold
1993. Jurica Murai
1994. Stjepan Radić
1995. Anđelko Klobučar
1996. Ruža Pospis-Baldani
1997. Mladen Bašić
1998. Igor Gjadrov
1999. Ljiljana Molnar-Talajić
2000. Josip Klima
2001. Stanko Horvat
2002. Božena Ruk-Fočić
2003. Tonko Ninić
2004. Pavle Dešpalj
2005. Vladimir Krpan
2006. Branka Stilinović
2007. Damir Novak
2008. Zagrebački kvartet
2009. Nikša Bareza
2010. Ruben Radica
2011. Mirka Klarić

GODIŠNJA NAGRAĐA

1961. Milan Horvat
1962. Milan Sachs
Boris Papandopulo
KUD „Joža Vlahović“, Zagreb
1963. Vladimir Ruždjak
1965. Zagrebački kvartet
1967. Pavica Gvozdić
1968. Opera HNK „Ivan pl. Zajc“, Rijeka
1969. Branimir Sakač
Tomislav Neralić
Jurica Murai
Mirka Klarić
1970. Dubravko Detoni
1971. Stanko Horvat
1972. Milo Cipra
1973. Ruben Radica
Zagrebački solisti
1974. Vladimir Krpan
1975. Ruža Pospis-Baldani
1976. Marijan Jerbić
1977. Hrvatski glazbeni zavod
1978. Natko Devčić
1979. Zagrebački kvartet
1980. Stanko Horvat
Ljiljana Molnar-Talajić
1981. Josip Klima
1982. Akademski zbor SKUD-a
„I. G. Kovačić“, Zagreb
Nikša Bareza
1983. Lovro Matačić
Dunja Vejzović
1984. Franjo Petrušaneć
Opera HNK Zagreb
Balet HNK Zagreb
1985. Davorin Kempf
Ivo Pogorelić
Muzički biennale Zagreb
1986. Marko Ruždjak
Krunoslav Cigoj
Opera HNK Osijek
Opera HNK Split
1987. Igor Kuljerić
1988. Višnja Mažuran
1989. Anđelko Klobučar
1990. Zoran Juranić
1991. Pavle Dešpalj
1992. Tonko Ninić
1993. Valter Dešpalj
1994. Radovan Vlatković
1995. Vladimir Kranjčević
1996. Opera HNK „Ivan pl. Zajc“,
Rijeka – ansambl opere „Amelia“
1997. Miro Belamarić
1998. Petar Bergamo
1999. Branko Sepčić
2000. Frano Parać
2001. Mirella Toić
2002. Željko Brkanović
2003. Silvio Foretić
2004. Zagrebački gitarski trio
2005. Neven Belamarić
2006. Goran Končar
2007. Martina Filjak
2008. Tomislav Mužek
2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac
2010. Ljerka Očić
2011. Davorin Kempf

KAZALIŠTE

NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO

1964. Mila Dimitrijević
1966. Zvonimir Rogoz
1968. Tomislav Tanhofer
1969. Viktor Bek
Božena Kraljeva
Vika Podgorska
1970. Veljko Maričić
Slavko Batušić
1971. Mato Grković
1972. Bela Krleža
1973. Anđelko Štimac
1974. Emil Kutijaro
1975. Ervina Dragman
1976. Ivo Hergešić
1977. Vlado Habunek
1978. Ana Roje i Oskar Harmoš
1979. Mira Župan
1980. Mirko Perković
1981. Zvonko Agbaba
1982. Ana Maletić
1983. Josip Marotti
1984. Mladen Šerment
1985. Kosta Spaić
1986. Pero Kvirgić
1987. Vesna Butorac-Blaće
1988. Mladen Škiljan
1989. Drago Krča
1990. Miše Martinović
1991. Sonja Kastl
1992. Tonko Lonza
1993. Milka Podrug-Kokotović
1994. Božidar Viočić
1995. Tomislav Durbešić
1996. Aleksandar Augustinčić
1997. Nada Subotić
1998. Zvezdana Ladika
1999. Relja Bašić
2000. Joško Juvančić
2001. Neva Rošić
2002. Milko Šparemblek
2003. Ika Škomrlj
2004. Nikola Batušić
2005. Vanja Drach
2006. Vanča Kljaković
2007. Georgij Paro
2008. Zlatko Crnković
2009. Vladimir Gerić
2010. Zlatko Vitez
2011. Špiro Guberina

GODIŠNJA NAGRAĐA

1959. Branko Gavella
1960. Vika Podgorska
Kosta Spaić
1963. Emil Kutijaro
1964. Ervina Dragman
Izet Hajdarhodžić
1967. Vlado Habunek
1969. Pero Kvirgić
1970. Miro Medimorec
Dramsko kazalište „Gavella“
Kazalište „Komedija“
1971. Milka Podrug-Kokotović
1974. Nada Subotić
1975. Marija Kohn
1976. Ivka Dabetić
Rade Šerbedžija
1977. Josip Marotti
1978. Miše Martinović
1979. Joško Juvančić
Dorijan Sokolović i
Ružica Nenadović-Sokolović
1980. Drago Krča
1981. Mustafa Nadarević
Maja Srbljenović-Turcu i
Štefan Furijan
1982. Fabijan Šovagović
Zlatko Bourek
1983. Ivica Kunčević
Dijana Kosce-Bourek i
Ika Škomrlj
1984. Krešimir Zidarić
Krunoslav Šarić
1985. Sanda Miladinov-Langerholz
Zvonko Šuler
1986. Neva Rošić
Zlatko Kauzlarić-Atač
1987. Boris Buzančić
1988. Slavko Šestak
1989. Veronika Durbešić
1990. Milko Šparemblek
1991. Rene Medvešek
1992. Slavko Brankov
1993. HNK Varaždin, kolektiv
predstave „Puno larme, a za ništ“sm
1994. Vanja Drach
1995. Kolektiv predstave „Imago“
1996. Ljubomir Kerekeš
1997. Zlatko Vitez
1998. Vilim Matula
1999. Dubravka Ostojić
2000. Goran Grgić
2001. Ivica Boban
2002. Elvis Bošnjak
2003. Zvonimir Zoričić
2004. Dragan Despot
2005. Josip Genda
2006. Galiano Pahor
2007. Boris Svrtan
2008. Alma Prica
2009. Mladena Gavran
2010. Jagoda Kralj Novak
2011. Milan Pleština

KNJIŽEVNOST

NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO

1962. Miroslav Krleža
1967. Vjekoslav Kaleb
Dragutin Tadijanović
1968. Gustav Krklec
Dobriša Cesarić
1969. Vjekoslav Majer
1970. Nikola Šop
1971. Miroslav Feldman
1972. Šime Vučetić
1973. Novak Simić
1974. Marijan Matković
1975. Ranko Marinković
1976. Vladimir Popović
1977. Drago Ivanišević
1978. Joža Horvat
1979. Marin Franičević
1980. Josip Barković
1982. Vesna Parun
1983. Jure Franičević-Pločar
1984. Aleksandar Flaker
Jure Kaštelan
1985. Mirko Božić
1986. Vojin Jelić
1987. Živko Jeličić
1988. Ivan Slamnig
1989. Slobodan Novak
1990. Olinko Delorko
1991. Petar Šegedin
1992. Ivo Frangeš
1993. Srećko Diana
1994. Nikola Miličević
1995. Rajmund Kupareo
1996. Slavko Mihalić
1997. Ivan Kušan
1998. Miroslav Slavko Mađer
1999. Vesna Krmpotić
2000. Stanko Lasić
2001. Ivo Brešan
2002. Gajo Peleš
2003. Viktor Žmegač
2004. Josip Tabak
2005. Irena Vrkljan
2006. Miroslav Šicel
2007. Nedjeljko Fabrio
2008. Zvonimir Mrkonjić
2009. Milivoj Solar
2010. Ivan Aralica
2011. Nikica Petrak

GODIŠNJA NAGRAĐA

1959. Vesna Parun
1962. Petar Šegedin
1964. Dobriša Cesarić
Jure Kaštelan
1965. Ranko Marinković
1966. Jure Franičević-Pločar
1968. Slobodan Novak
1969. Krsto Špoljar
1970. Stanko Lasić
Antun Šoljan
1971. Oto Šolc
1972. Nikola Miličević
Svetozar Petrović
1973. Živko Jeličić
1974. Marin Franičević
1975. Vesna Krmpotić
Predrag Matvejević
1976. Zvane Črnja
Milivoj Solar
1978. Drago Kekanović
Milivoj Slaviček
1979. Ivan Katušić
Miroslav Slavko Mađer
1980. Tito Bilopavlović
Nikica Petrak
1981. Ivan Slamnig
Danijel Dragojević
1983. Zvonko Maković
1984. Luko Paljetak
1985. Nedjeljko Fabrio
Zvonimir Majdak
1986. Viktor Žmegač
1987. Nusret Idrizović
Augustin Stipčević
1988. Branimir Bošnjak
1989. Zvonimir Mrkonjić
1990. Bruno Popović
1991. Željka Čorak
1992. Slavko Mihalić
1993. Sibila Petlevski
1994. Ivan Golub
1995. Ante Stamać
1996. Jozo Laušić
1997. Željko Knežević
1998. Jakša Fiamengo
1999. Goran Tribuson
2000. Stanko Andrić
2001. Drago Glamuzina
2002. Adriana Škunca
2003. Renato Baretić
2004. Luko Paljetak
2005. Delimir Rešicki
2006. Mate Ganza
2007. Mirko Kovač
2008. Anka Žagar
2009. Ivana Šojat-Kučić
2010. Nada Gašić
2011. Zoran Ferić

LIKOVNE UMJETNOSTI

NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO

1961. Frano Kršinić
1963. Marino Tartaglia
1964. Ljubo Babić
Oton Postružnik
1965. Oskar Herman
1966. Mirko Rački
Vilko Gecan
1968. Jerolim Miše
1969. Antun Motika
Zlatko Šulentić
1970. Marijan Detoni
Krsto Hegedušić
1971. Antun Mezdijć
1972. Frano Šimunović
1973. Vilko Šeferov
1974. Stella Skopal
1975. Vjekoslav Parać
1976. Oton Gliha
1977. Vilim Svečnjak
1978. Ante Roca
Slavko Šohaj
1979. Vojin Bakić
1980. Zlatko Prica
Milan Vulpe
1981. Edo Kovačević
1982. Mira Kovačević-Ovčarić
Željko Hegedušić
1983. Ljubo Ivančić
Oto Reisinger
1984. Ksenija Kantoci
1985. Branko Ružić
1986. Kosta Angeli-Radovani
1987. Ivan Šebalj
1988. Želimir Janeš
1989. Šime Perić
1990. Ferdinand Kulmer
1991. Ivan Lovrenčić
1992. Dalibor Parać
1993. Mladen Veža
1994. Ivan Picelj
1995. Milena Lah
1996. Đuro Pulitika
1997. Ivan Kožarić
1998. Nikola Reiser
1999. Aleksandar Srnc
2000. Edo Murtić
2001. Đuro Seder
2002. Julije Knifer
2003. Nives Kavurić-Kurtović
2004. Zlatko Bourek
2005. Vjekoslav Vojo Radoičić
2006. Josip Vaništa
2007. Dušan Džamonja
2008. Nikola Koydl
2009. Alfred Pal
2010. Šime Vulas
2011. Ivan Ladislav Galeta

GODIŠNJA NAGRAĐA

1959. Vanja Radauš
1960. Frano Šimunović
1961. Antun Augustinčić
1967. Krsto Hegedušić
1968. Slavko Šohaj
1969. Želimir Janeš
1970. Albert Kinert
Zlatko Prica
Miljenko Stančić
1971. Ksenija Kantoci
1972. Vahid Hodžić
Branko Ružić
1973. Kosta Angeli-Radovani
Alfred Pal
1974. Raul Goldoni
Josip Vaništa
1975. Ivan Lovrenčić
Mladen Pejaković
1976. Mira Kovačević-Ovčarić
Ivan Šebalj
1977. Stanko Jančić
Nenad Gattin
1978. Ordan Petlevski
1979. Ljubo Ivančić,
Stipe Brčić, Rajna Buzić,
Boris Ljubičić i Oskar Kogoj
1980. Šime Vulas
1981. Edo Murtić
1982. Đuro Pulitika
1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog
instituta „Rade Končar“
1984. Boris Bučan
1985. Miroslav Šutej
1986. Đuro Seder
1987. Ivan Kožarić
1988. Ferdinand Kulmer
1989. Matko Trebotić
1990. Kuzma Kovačić
1991. Vasilije Jordan
1992. Božo Biškupić
1993. Antun Babić
1994. Ivo Kalina
1995. Ivan Lesiak
1996. Biserka Baretić
1997. Nikola Koydl
1998. Nives Kavurić-Kurtović
1999. Zlatko Keser
2000. Vatroslav Kuliš
2001. Petar Barišić
2002. Duje Jurić
2003. Igor Rončević
2004. Siniša Majkus
2005. Mladen Galić
2006. Zlatan Vrkljan
2007. Munir Vejzović
2008. Tomislav Buntak
2009. Zoltan Novak
2010. Ivan Faktor
2011. Goran Petercol

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE

GODIŠNJA NAGRADA

1970. Samostan sv. Marije, Zadar

PRIMIJEJENE UMJETNOSTI

NAGRADA ZA ŽIVOTNO DJELO

1967. Kamilo Tompa
1968. Lujó Besereďy
Đuka Kavurić
1970. Blanka Dužanec
1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA NAGRADA

1966. Tošo Dabac
1968. Inge Kostinčeri
1969. Aleksandar Srneć
1970. Jagoda Buić
Zvonimir Lončarić
Bruno Planinšek
1971. Ivan Picelj

TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI

GODIŠNJA NAGRADA

1978. Nikola Barušić
Dubravko Škiljan
1979. Olinko Delorko
1983. Eduard Hercigonja

Nakladnik:
Ministarstvo kulture Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, 10 000 Zagreb

Za nakladnika:
prof. dr. sc. Andrea Zlatar Vioić

Urednica:
Ana Vraneša

Redaktura:
dr. sc. Ana Kodrić

Suradnica:
Željka Hudolin

Grafičko oblikovanje:
Boris Lesković, Kofein d.o.o., Zagreb

Fotografije:
Zoran Bogdanović (str. 22, 24, 28, 30, 36, 40),
Željko Tutnjević (str. 12, 18),
Neno Kezić (str. 42),
Petar Fabijan (str. 34),
SofijaSilvia (str. 14)

Tisak:
Printera Grupa

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2013.

